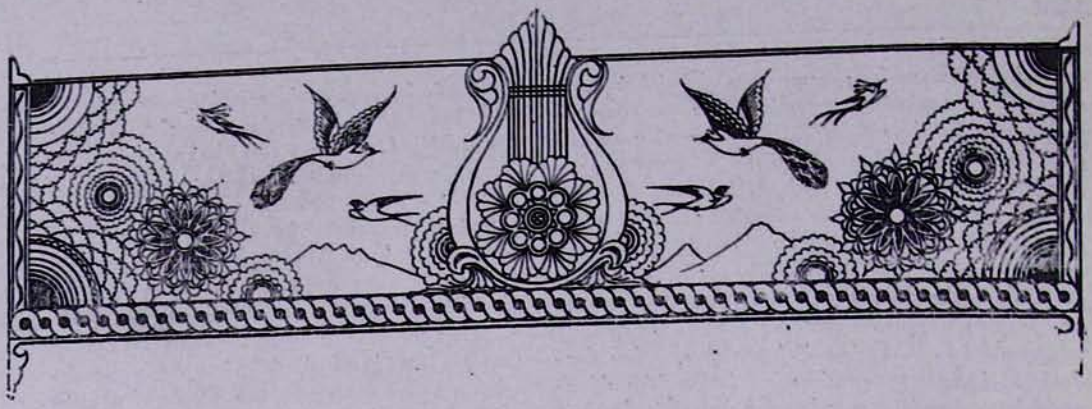

Վ. ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

ԽՈՍՔ ԵՐԱԽՏԻՔԻ

(Երանաշնորհ Տ. Տ. Գևորգ Ջ Կաթողիկոսի հիշատակին)

Դու դարերի խորքից եկած մեր հավատի
Մեծ սյուներից մեկը եղար.
Մայր Աթոռի համար բացիր ճամբան փառքի՝
Ճեմարանը լուսո կաճառ:

Ու մեր նախնյաց մաքրամաքուր սիրով անշեջ,
Եղար հոգու մեծ սերմնացան,
Սերմերը քո աննյութական՝ մեր հոգու մեջ
Մշտադալար ծառեր դարձան:

Ու քո ոգին ավգանվեր, ոգին քո մեծ,
Շաղված ոգով Վարդանանքի,
Սաներիս էլ Ճեմարանիդ սիրով այրեց,
Կամարի տակ Մայրավանքի:

Ոգին էլ քո մի կաճառ էր անձեռակերտ,
Ճամբի վրա մեր՝ լույս-փարոս,
Եվ անբաժան ճամբորդում է մեր մեջ, մեկ հետ,
Հայոց լեվվով հավերժախոս:

Ո՜վ մեծագործ Դու Հայրապետ ավգիս հայոց,
Պատգամը քո մեր սրտերում
Պահում ենք սուրբ, որպես անմար կրակ ու բոց,
Որպես անմեռ երգ ու երդում:

Դու վանգի պահին ինչպես հովիվը քաջ՝
Արծվահայաց խոյացար վեր,
Եվ գունդն անվամբ Սասնա Դավթի մղվեց առաջ
Դիրացանքայլ ու անվեհեր:

Դու դարավոր մեր հավատի սուրբ տաճարից,
Սրտի ձայնով քո հայրական,
Տուն կանչեցիր հողագնդի ամեն ծայրից
Որդիներիդ աստանդական:

Ու սուրբ սերը Էջմիածնի դարձած արյուն
Երակներում հայ պանդուխտի՝
Վերջին անգամ գտան նրանք հայրենի տուն,
Էջմիածին եկան ուխտի:

Աշխարհով մեկ, խաղաղության համար անխոց,
Ձայնն առաջին եղար ավատ,
Խաղաղություն, որ պետք էր քո ավգին հայոց
Ավգերի մեջ՝ ամենաշատ:

Անթառամ է սաներիդ մեջ պատգամը քո,
Բարձր սարի ձյան պես անհաս,
Պատգամդ սուրբ կպահեմ միշտ կրծքիս ներքո,
Թեև սքեմ չունեմ վրաս:

15 ապրիլի 1964 թ.
ԷՋՄԻԱԾԻՆ